č. j. 6 A 82/2002 - 44

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobce: **A. p. ž. p., občanské sdružení,** , zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Kužvartem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2002, č. j. 2825/2002-6010,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva zemědělství. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – odboru výstavby (dále též „Magistrát“) ze dne 20. 9. 2001, č. j. MHMP-84612/2001/VYS/Čo, kterým Magistrát povolil stavbu blíže specifikovaných vodohospodářských děl na pozemcích v k. ú. J., ul. S.I, P. 5, v rámci stavby „Výstavba 3 bytových domů, parc. č. 764/95“.

Žalobce především namítá, že mu Magistrát nedoručil neprodleně po zahájení řízení informaci o zahájení řízení a nesplnil tak povinnost podle ustanovení § 70 odst. 2, 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, čímž zmařil právo žalobce oznámit včas svoji účast v řízení. O řízení, zahájeném dne 9. 7. 2001, se tak dozvěděl teprve z úřední desky, kde

tato informace byla vyvěšena dne 3. 8. 2001, což však již byl úkon podle stavebního zákona a podle vodoprávních předpisů. Žalobce tvrdí, že informování občanských sdružení o zahájení řízení se provádí vždy ještě mimo samotné řízení podle stavebního nebo jiného zvláštního zákona a je zcela v režimu zákona č. 114/1992 Sb., který nepřipouští doručení informace o zahájení řízení veřejnou vyhláškou. Správní orgán I. stupně tak porušil zákon a zároveň žalobce zkrátil na jeho právech, neboť mu „ani nezačala plynout příslušná lhůta, resp. se o ní nedozvěděl a nemohl v jejím rámci provést příslušný úkon, jeho postavení se tak stalo nejistým a zpochybnitelným."

Žalobce dále uvádí, že Magistrát v oznámení vyvěšeném dne 3. 8. 2001 na stavebníkovi požadoval doložení řady dokladů ke stavebnímu řízení, k jejichž prostudování je dle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu nutno dát reálnou možnost. V daném případě však nové doklady byly předloženy až na jednání, kde byla minimální šance na jejich studium, takže „nelze po právu uplatnit zásadu koncentrace řízení." Tímto postupem byla rovněž porušena práva účastníků řízení.

Protizákonnost spatřuje žalobce rovněž v tom, že se na Magistrátu konalo dne 13. 9. 2001 „pokračování ústního jednání ze dne 30. 8. 2001", ačkoliv to nebylo řádně oznámeno a nebyly dodrženy lhůty dle § 61 odst. 4 stavebního zákona a dle § 14 odst. 7 (tehdy účinného) zákona č. 130/1974 Sb. Protože zákon nezná pokračování v ústním jednání, mělo být nové ústní jednání řádně znovu svoláno.

Žalobce se domnívá, že rozhodnutí žalovaného nebylo řádně doručeno, když toto rozhodnutí sice bylo vyvěšeno na úřední desce Magistrátu, nicméně viditelná byla pouze první strana celkem pětistránkového rozhodnutí a na úřední desce žalovaného napadené rozhodnutí nebylo vyvěšeno vůbec.

Žalobce konečně uvádí, že stavební povolení nebylo přezkoumáno v celé šíři ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu a napadené rozhodnutí „je vlastně jen účelovou polemikou s odvolacími důvody."

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že předmětné řízení bylo návrhové, takže nebylo možno plně vyhovět požadavkům dle ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., především ohledně předchozího informování občanských sdružení. Navíc způsob oznámení zahájení řízení není v rozporu s § 70 odst. 2 cit. zákona, který stanoví právo „být informován" a toto ustanovení proto nelze vykládat tak, že jediným možným způsobem informování je doručení. V oznámení o zahájení řízení sice Magistrát po stavebníkovi požadoval předložení některých dokumentů, ty však měly toliko administrativní a ověřovací povahu a jejich prostudování či vyjadřování se k nim ze strany účastníků řízení proto bylo bezpředmětné, neboť se nejednalo o podklady rozhodnutí dle § 33 odst. 2 správního řádu. K namítanému pokračování ústního jednání žalovaný uvádí, že žadatel byl vyzván k úpravě projektové dokumentace a tyto úpravy měly být projednány v rámci doplnění ústního jednání, k čemuž však nedošlo, neboť bylo zjištěno, že požadované úpravy projektové dokumentace jsou nadbytečné. Konečně k doručení napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že postupoval zcela v intencích § 26 správního řádu a že rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce toho správního orgánu, který ho měl doručit, tedy Magistrátu. Podle poučení uvedeného na předmětné úřední desce bylo možno do celého textu tohoto rozhodnutí nahlédnout u označené zaměstnankyně Magistrátu.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva zemědělství v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že dne 9. 7. 2001 byla Magistrátu hl. m. Prahy doručena žádost o vydání povolení stavby vodohospodářského díla, kterou podala společnost T., s. r. o.

Dne 3. 8. 2001 bylo na úřední desce Magistrátu vyvěšeno oznámení o zahájení řízení o povolení ke zřízení předmětného vodohospodářského díla a také pozvánka k ústnímu jednání, které se konalo dne 30. 8. 2001. V návaznosti na vyvěšení tohoto oznámení žalobce přípisem ze dne 9. 8. 2001 Magistrátu sdělil, že oznamuje své účastenství v tomto řízení.

Z protokolu o ústním jednání konaném dne 30. 8. 2001 vyplývá, že na základě tohoto jednání projektant upraví projektovou dokumentaci blíže specifikovaným způsobem a že k projednání takto upravené projektové dokumentace se účastníci sejdou dne 13. 9. 2001. Na jednání dne 13. 9. 2001 bylo konstatováno, že v archivu byly dohledány podklady o stávajících vodovodních řadech, z nichž je zřejmé, že trasa nového vodovodního řadu je navrhována převážně v trase vodovodního řadu původního a proto není nutno upravovat předloženou projektovou dokumentaci.

Magistrát hl. m. Prahy shora označeným rozhodnutím ze dne 20. 9. 2001 povolil stavby hospodářského díla (splašková kanalizace DN 300 o délce 179 m, dešťová kanalizace DN 300 o délce 178 m a vodovodní řad DN 150 o délce 186 m) na pozemcích v k. ú. J., ul. S. I, P. 5, v rámci stavby „Výstavba 3 bytových domů, parc. č. 764/95“. Zároveň Magistrát zamítl námitky žalobce, přičemž především uvedl, že oznámení o zahájení řízení se v případě liniové stavby dle ustanovení § 61 odst. 4 stavebního zákona doručuje veřejnou vyhláškou. Ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. se týká toliko práva občanského sdružení požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Pokud je však občanské sdružení účastníkem správního řízení, vztahují se na něj právní předpisy toto řízení upravující stejně jako na každého jiného účastníka.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce, když především uvedl, že správní orgán I. stupně požadoval originály všech podkladů, které jsou součástí žádosti o stavební povolení, pouze pro porovnání předložené kopie dokladu s originálem, kdy tyto kopie byly ve spisovém materiálu zahrnuty a účastníci řízení se s nimi mohli seznámit již před ústním jednáním. Evidenční listy skupiny I a G navíc sloužily pouze k evidenčním účelům a neměly tedy na správní rozhodnutí vliv.

Nejvyšší správní soud konstatuje k jednotlivým žalobním bodům následující.

Žalobce především tvrdí, že mu Magistrát nedoručil neprodleně po zahájení řízení informaci o této skutečnosti a nesplnil tak povinnost podle ustanovení § 70 odst. 2, 3 zákona č. 114/1992 Sb., čímž zmařil jeho právo oznámit včas svoji účast v řízení.

K tomu je nutno uvést, že podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. „místně příslušná organizační jednotka občanského sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněna, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby byla předem informována o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Podle odst. 3 stejného ustanovení „občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů od zahájení řízení orgánu státní správy, který řízení zahájil; v tomto případě má postavení účastníka řízení.“

V souzené věci je ze shora uvedeného zřejmé, že řízení o vydání povolení stavby vodohospodářského díla bylo zahájeno dne 9. 7. 2001. Dne 3. 8. 2001 bylo na úřední desce Magistrátu vyvěšeno oznámení o zahájení tohoto řízení a také pozvánka k ústnímu jednání, které se konalo dne 30. 8. 2001, a již dne 9. 8. 2001 žalobce přípisem Magistrátu sdělil, že oznamuje své účastenství v tomto řízení. V daném případě se jednalo o řízení návrhové, které bylo zahájeno dnem podání předmětného návrhu (§ 14 tehdy účinného zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství). Již z tohoto důvodu je proto zřejmé, že správní orgán nemohl žalobce předem informovat o zahajovaném správním řízení, jak se žalobce domáhal s poukazem na ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Z povahy věci totiž není možno předem informovat o zahajovaných správních řízeních tam, kde se jedná o řízení návrhové a kdy tedy zahájení řízení nezávisí na vlastní iniciativě správního orgánu.

V daném případě přitom Nejvyšší správní soud považuje za rozhodné, že v předmětném správním řízení bylo se žalobcem jednáno jako s účastníkem řízení a jeho práva v tomto směru nebyla nikterak zkrácena, takže není důvodné žalobní tvrzení, že postavení žalobce bylo „nejisté a zpochybnitelné“, neboť toto tvrzení je zjevně spekulativní a žalobcova obava v tomto směru nebyla naplněna.

K další žalobní námitce (neumožnění prostudovat si požadované doklady) je nutno především uvést, že se s touto námitkou již dostatečně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že se jednalo pouze o originály dokladů, jejichž kopie již byly ve spisovém materiálu zahrnuty. Z předmětného oznámení o zahájení řízení je totiž patrno, že stavebník při řízení předloží originály všech podkladů, které jsou součástí žádosti o stavební povolení, doklady prokazující, že stavebník má k dotčeným pozemkům jiné právo ze zákona, druhé a třetí paré projektové dokumentace, stanovisko Pražské vodohospodářské společnosti, a. s. a vyplněné evidenční listy skupiny I a G. Protože kopie těchto dokladů byly již z větší části součástí žádosti o stavební povolení a účastníci řízení se s nimi proto mohli seznámit, nelze v postupu správního orgánu I. stupně spatřovat porušení ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Nelze opomenout ani skutečnost, že zástupce žalobce se nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně a nevyužil tak možnost se i při této příležitosti vyjádřit k podkladu a způsobu zjištění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci právo žalobce vyjádřit se k předmětným dokladům porušeno nebylo a i tato žalobní námitka není důvodná.

Rovněž námitka brojící proti „pokračování ústního jednání“ není důvodná, a to především proto, že na tomto jednání konaném dne 13. 9. 2001 bylo pouze konstatováno, že v archivu byly dohledány podklady o stávajících vodovodních řadech a protože trasa nového vodovodního řadu je navrhována převážně v trase vodovodního řadu původního, může být nový vodovodní řad proveden ve stávajícím profilu a není proto nutno upravovat předloženou projektovou dokumentaci. Pokud tedy žalobce argumentuje porušením ustanovení § 61 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad uvědomí účastníky

o zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou nejméně 15 dnů před konáním místního šetření, popř. ústního jednání, je zjevné, že v daném případě k porušení citovaného ustanovení nedošlo. Obsah tohoto ústního jednání, konaného dne 13. 9. 2001, totiž navazoval na předchozí ústní jednání, svolané řádně veřejnou vyhláškou, a představoval skutečně toliko jeho pokračování, neboť v jeho rámci došlo pouze ke zpřesnění některých závěrů, učiněných již na jednání konaném dne 30. 8. 2001, a nebyly zde projednávány žádné nové relevantní skutečnosti, o nichž měli být účastníci řízení předem informováni. Ze stejných důvodů nemohlo dojít ani k porušení ustanovení § 14 odst. 7 zákona č. 130/1974 Sb. Také tuto žalobní námitku proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

K otázce doručení napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona – na které se žalobce odvolává – v případech rozhodnutí většího rozsahu umožňuje místo úplného znění vyvěsit pouze vyhlášku obsahující základní údaje o území, kterého se rozhodnutí týká a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. V souzené věci žalobce tvrdí, že na úřední desce správního orgánu I. stupně byla viditelná pouze první strana rozhodnutí. Tato první strana však obsahuje všechny základní informace, požadované citovaným ustanovením, přičemž je zjevné, že s textem odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo možno se podrobně seznámit formou nahlédnutí. Ani v tomto směru proto Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného protiprávní pochybení. Nad tento rámec je nutno uvést, že - z materiálního hlediska viděno - je z obsahu žaloby jednoznačně patrno, že žalobce se seznámil s celým obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť polemizuje s obsahem jeho odůvodnění. Není tedy možno důvodně tvrdit, že žalobce celý obsah napadeného rozhodnutí v důsledku pochybení správního orgánu I. stupně neznal, resp. nemohl se s ním seznámit. Ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud nemohl akceptovat námitku, že napadené rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného – tedy orgánu, který rozhodnutí vydal ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., protože tato skutečnost v souzené věci nikterak nezkrátila práva žalobce.

Konečně k tvrzenému pochybení žalovaného spočívajícím v nepřezkoumání stavebního povolení v celé šíři Nejvyšší správní soud shledal, že se jedná o značně nekonkrétní žalobní námitku. Z obsahu odvolání žalobce ze dne 13. 11. 2001, napadajícího citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 9. 2001, vyplývá, že žalobce namítal porušení ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. a nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulační části tohoto rozhodnutí, žalovaný se s těmito odvolacími námitkami dostatečně a přesvědčivě vypořádal a za situace, kdy žalobce žádné další námitky neuplatnil a rovněž v žalobě nikterak nekonkretizuje, v čem spatřuje protizákonnost správních rozhodnutí, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než i tuto námitku označit za nedůvodnou. K tvrzení, že napadené rozhodnutí je jen „účelovou polemikou s odvolacími důvody“ nutno dodat, že podstata každého přezkumného řízení spočívá v tom, že se odvolací orgán musí vypořádat s odvolacími námitkami, které buď shledá důvodnými anebo musí vyložit, z jakých důvodů se s nimi neztotožňuje. V tomto druhém případě se proto skutečně dá hovořit o určité polemice s odvolacími důvody, byť přívlastek „účelová“ představuje již zpravidla jen odraz subjektivního pocitu toho z účastníků řízení, s jehož argumentací se správní orgán neztotožní a s kterou tedy nutně názorově „polemizuje“.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho rozhodnutí odpovídá zákonu. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, která neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 4. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu